

(VER)MIST

(VER)MIST

Huibert van der Meer

Schrijver: Huibert van der Meer

Coverontwerp: Point & Shoot

Fotografie cover: Huibert van der Meer

ISBN:

© Huibert van der Meer

I Prelude

'Mijn meisje... mijn meisje', kreunde Jeroen, 'geef mijn meisje alsjeblieft terug aan mij...' Het bloed sijpelde uit zijn mond langs zijn gezwollen lippen op de straatklinkers neer en vermengde zich met een plas regenwater. Hij lag op zijn buik en het voelde alsof er zojuist een tram over hem heen gedenderd was.

'Waar heb je het over, klootzak?' vroeg één van zijn drie overvallers en gaf hem een schop in zijn zij.

Hij hapte naar lucht, maar sprak door: 'Een foto van mijn dochter, in mijn portemonnee.'

Nog nauwelijks in staat te zien wat er om hem heen gebeurde, zijn hele gezicht was gezwollen en zijn ogen kon hij nog slechts tot zeer kleine spleetjes openen, meende hij één van de jongens in zijn portemonnee te zien zoeken naar Lara's foto.

'Ze... ze is dood. En het is de enige foto die ik van haar heb', sprak hij nauwelijks verstaanbaar.

De drie liepen weg. De regen begon met steeds heftiger geweld op de straatklinkers te kletteren en in de verte meende Jeroen een groep mensen te horen naderen. Niet in staat zich op te richten was hij, er moesten wel wat ribben gebroken zijn. Misschien ook wel een arm en een been, maar hij wist het niet zeker. Opeens twee gymschoenen op een steenworp afstand van zijn gelaat. Een hand met daarin het pasfotootje van Lara tussen duim en wijsvinger zweefde op enkele centimeters van zijn ogen. Maar alles was vaag, alles verregende.

'Hier man, je dochter', sprak een jonge stem, waarna hij de gymschoenen zag wegsprinten en in de waas van regen zag verdwijnen.

Hij zag de pasfoto in de regenplas vallen waarin hij zelf lag met zijn rechterwang. De foto dreef langzaam van hem vandaan en eromheen regende het bellen in het water, die hij

één voor één uiteen zag spatten, waarna er steeds weer nieuwe bellen ontstonden.

Hij griste met zijn linkerhand naar de wegdrijvende pasfoto in de plas, maar miste keer op keer. En ja, weer dreef ze van hem vandaan, onverwacht, omringd door uiteenspattende bellen...

Maar het was goed zo. Een zekere berusting maakte zich van hem meester. Het was goed hier te sterven, vergeefs naar een foto van zijn dochter grissend.

Wel mooi eigenlijk, die uiteenspattende bellen rondom haar beeltenis. De afgelopen tien jaar was ook alle hoop om haar ooit nog levend terug te vinden als een gigantische zware bel uiteengespat, een bel vol ontorechte hoop en vergeefs optimisme. Een zware, zwarte, diepzwarte uiteengespatte bel vol monsters en gedochten.

Een schaterlach die hij heel ver en vaag opeens hoorde verstommen. Stemmen hoorde hij, handen raakten hem aan en grepen zijn gelaat vast. Een vrouwenhand voelde hij door zijn natte haar strijken en hij hoorde iemand bellen.

Voorzichtig deed hij zijn ogen open. Maar de zwellingen waren toegenomen, hij zag nu vrijwel helemaal niets meer.

'Een pasfoto van mijn dochter drijft ergens in een plas', bracht hij ternauwernood uit.

'Een pasfoto?' antwoordde een vrouwenstem van heel dichtbij.

'Ik moet hem hebben', zei Jeroen en begon paniekerig geluiden uit te stoten. Zijn lichaam schokte, alles deed zeer.

'U heeft een pasfoto van een meisje met rood haar en prachtige sproeten in de palm van uw linkerhand', antwoordde de vrouwenstem. En weer streek ze met haar warme hand door zijn natte hardos.

Uiteenspattende bellen. Maar steeds weer ontstonden er nieuwe...

'De ambulance komt eraan', sprak de vrouwenstem, 'houdt u nog even vol, meneer.'

Ja, volhouden, dat was nu een prioriteit, dat voelde hij zelf ook. Voortdurend gleed hij in een soort van droomtoestand weg, om door de vrouwenstem weer terug in de kletterende regen te worden gesleurd.

'Kunnen wij iemand waarschuwen? Familie? Vrouw? Kinderen?' vroeg de vrouwenstem.

'Niemand', kreunde Jeroen.

'Wat is uw naam?' informeerde de vrouw.

'Jeroen. Jeroen Thomassen', antwoordde hij fluisterzacht.

Hij voelde hoe hij op een brancard gehesen werd. Handen, overal handen en de regen bleef maar vallen. De druppels leken wel kleine scheermesjes die zijn gezwollen gelaat nog verder openreten. Hij balde zijn linkerhand tot vuist, de pasfoto moest hem immers niet in deze hectiek alsnog ontglippen.

Kon Lara maar door iemand gewaarschuwd worden, dat hij nog niet van plan was om op te geven. Maar hij had verdomme wel gezegd dat zij dood was, voor het eerst in tien jaar. Hij had er nu al spijt van. Want ze was niet dood, steeds weer ontstonden er immers nieuwe belletjes, hoe minuscuul en kansloos ook. Hij moest blijven hopen, tegen alle stromen in.

II Celebrations

Daphne staarde naar de verfrommelde pasfoto op haar salontafel. Als een blad van een boom had zij het plaatje van het meisje uit de hand van de man op de brancard zien waaien en vervolgens onder een geparkeerde auto terechtkomen. Ofschoon haar gezelschap tot op het bot toe verkleumd was en het liefst zo snel mogelijk huiswaarts wilde keren, ging zij toch nog even plat op haar buik op de stoep liggen en graaide de pasfoto onder de auto vandaan.

Nu was het zaak om erachter te komen in welk ziekenhuis deze Jeroen Thomassen was opgenomen de afgelopen nacht. Een belronde Haagse ziekenhuizen stond dus op haar programma van die ochtend. Maar al bij het eerste telefoontje had ze beet. Hij was opgenomen in Ziekenhuis Westeinde.

Kon zij die middag nog een gaatje vinden om de man de foto van zijn dochter terug te bezorgen? Iets zei haar dat het voor de man uitermate belangrijk was, deze foto.

Haar tweelingzusje Ino kwam de woonkamer binnen. Ze had haar sleutel in het voordeurslot niet eens gehoord.

De twee begroetten elkaar met een innige omhelzing. Ze zagen elkaar niet zo gek dikwijls. Daphne was in Den Haag blijven wonen en Ino woonde alweer een jaar of drie met haar vriend in Amsterdam.

Terwijl Daphne in de keuken thee gingen zetten, wierp Ino een achteloze blik op het verfrommelde pasfotootje op de salontafel. Waar kende ze dit meisje ook weer van? Ze wist zeker dat ze haar eerder had gezien. Haar gelaat was er ook één die in het oog sprong en derhalve nooit meer te vergeten: het dieprode lange krulhaar en die enorme hoeveelheid sproeten. Maar ze kwam er niet op. Dus toch vergeten...

Daphne kwam binnen met twee mokken thee. Ino draaide zich om naar haar zus, de pasfoto tussen duim en wijsvinger houdend, en vroeg wie dit meisje ook weer was.

'Geen idee, ik ken haar niet', zei Daphne schouderophalend.

'Wat moet je dan met een foto van haar?'

'Lang verhaal. Ga zitten', antwoordde Daphne.

Jeroen ontwaakte in een ziekenhuisbed. Hij lag op een zaal met drie anderen. De anderen knikten één voor één naar hem. Hij knikte terug. Dat terugknikken was tamelijk pijnlijk. Door zijn nek en schouders trok een heftige pijnscheut. Hij had moeite met ademen en vermoedde een paar ribben te hebben gebroken. In elk geval was zijn rechterarm gebroken. Die was namelijk tot vlak over de elleboog in het gips gezet en hing in een mitella aan zijn nek. Wat een ellende.

Hij herinnerde zich de afgelopen nacht weer: de klappen, de pijn, de snelheid waarmee alles zich voltrokken had. Voor je het weet lig je naar adem te happen op de straat en rukt men alles van waarde in no time van je lijf. Zijn horloge, zijn leren motorjack, zijn iPod, zijn iPhone en zijn portemonnee hadden ze van hem afgenomen. Dat nog één van hen aan zijn smeekbedes met betrekking tot Lara's foto gehoor had gegeven, mocht eigenlijk wel een klein wonderje heten.

Lara's foto. Waar was die gebleven?

Aan een passerende verpleegster informeerde hij naar zijn spullen. Ze was nogal gehaast in de weer met het schenken van koffie voor de patiënten en beloofde om het later die middag uit te gaan zoeken.

'U blijft hier toch nog wel even en uw spullen lopen heus niet weg', voegde ze er glimlachend aan toe.

Jeroen ergerde zich, de verpleegster sprak op een soort RTL 4 toon tegen hem. Zoals die gelikte presentatoren die de kijkers toespreken op een toon alsof het analfabeten zijn of kleuters. Deze verkleutering van de maatschappij, hij kon er maar niet aan wennen.

'U blijft hier toch nog wel even', herhaalde hij in gedachte de woorden van de kleuterjuf in haar lichtjes doorschijnende witte uniform. Wat is even, zo vroeg hij zich af. Uren? Dagen? Weken? Hoe erg hadden ze hem eigenlijk toegetakeld? Misschien was het wel zo handig dat iemand een verantwoordelijke witjas zou informeren dat hij ontwaakt was. Zodat men hem van enige informatie kon voorzien. Toch iets waar je recht op hebt als je in een ziekenhuisbed ligt

vastgesnoerd aan slangen, die van infuusflessen aan verrijdbare statieven naar je armen lopen.

En dat terwijl de avond voorafgaand aan de beroving zo veelbelovend was begonnen. Hij had sinds lange tijd weer eens in het aangename gezelschap van een dame vertoefd. Een mooie dame bovendien. Ze hadden prettig samen in een restaurantje gedineerd en gesproken over de opdracht die hij eerder die middag op haar kantoor had afgeleverd. Hij had in een wervelende fotoserie met een zwart model het product van Linda een gezicht gegeven. Een look and feel, zoals men dat in Marketingtermen zou omschrijven. De hoedjes die ze ontwierp veranderden in één klap van tamelijk potsierlijk in avontuurlijk, gedurfd en sexy. Dat was zijn insteek geweest en de serie die hij had afgeleverd was meer dan geslaagd.

Behalve waanzinnig aantrekkelijk was deze dame dus ook nog een belangrijke nieuwe opdrachtgeefster. Jeroen wist donders goed dat je je in zo'n geval niet moet vergalopperen en dat enige zakelijke distantie een eerste vereiste is. Maar zij had hem spontaan uitgenodigd voor een etentje en voor hij het goed en wel in de gaten had, had hij enthousiast toegestemd. Maar welke man zou dit niet hebben gedaan? Linda had alles om een man gek van begeerte te maken. Als je een blik op haar wierp, dan voelde je het jongenshart weer pompen van geile lust. Ze had lang donker haar, mysterieuze donkere ogen, een prachtige kaaklijn, volle lippen en een glimlach die minstens zo bedwelmend moest zijn als het gezang van een sirene. Haar kleding was perfect afgestemd op de uitdagende lijnen van haar perfecte lichaam. Diep decolleté, halflange rok, waardoor zowel haar borsten als haar eindeloos lange benen extra geaccentueerd werden. Het zweet brak hem bij wijze van spreken al bij voorbaat uit.

Diep ademen wou in dit soort gevallen wel helpen, maar niet als je tegenover deze Linda zat. Levensgevaarlijk was ze.

Niet veel later zaten ze in een halfduister Frans restaurantje over de intiemste zaken te babbelen, alsof ze elkaar al jaren kenden. Natuurlijk wist deze zakenvrouw van zijn verdwenen dochter, maar telkens als hij verwachtte dat zij erover zou beginnen, nam het gesprek weer een geheel andere wending. Maar vroeg of laat, zo wist de fotograaf ook

wel, zou ze er een vraag over gaan stellen. Ze was een vrouw immers. En het ging over een verdwenen kind. Vrouwen en kinderen, tel het maar bij elkaar op.

En jawel hoor, bij de Irish coffee durfde ze eindelijk het zo lang onbesproken onderwerp op tafel te gooien.

'Ben je niet nog steeds ontzettend radeloos?' vroeg ze.

'Je bedoelt?' hield Jeroen zich even voor de domme.

'Je dochtertje natuurlijk', verduidelijkte ze en pakte met haar rechterhand zijn linker vast.

Deze aanraking was er niet één van verlangen naar hem of naar zijn lichaam, zo wist hij ook wel. Het was een aanraking uit medelijden, uit goedbedoelde troost. Hij trok daarom zijn hand terug. Hij zat niet op het zoveelste geval van medelijden te wachten.

'Radeloos? Het gaat voorbij radeloosheid. Het is met geen pen te beschrijven eigenlijk', antwoordde de fotograaf, minzaam glimlachend en haar een zo afstandelijk en zo koud mogelijk blik toewerpend.

'Probeer het eens te beschrijven, het intrigeert me', sprak de zakenvrouw, die blijkbaar niet gewend was om geen antwoorden te krijgen wanneer ze een vraag stelde. Mensen met macht of met geld accepteren nooit een antwoord dat ze niet willen horen of dat ze niet hadden verwacht.

'Waarom wil je dat ik het beschrijf? Krijg je soms een natte kut van andermans ellende?' Het was eruit voordat Jeroen er erg in had.

Haar antwoord was verrassend: 'Mag het? Jij zit toch ook al de hele avond met een stijve in je broek naar mijn tieten te staren?'

Ze stond op en zei dat ze de rekening ging betalen, om eraan toe te voegen dat zijn serie niet voor de nieuwe campagne zou worden gebruikt en dat hij alleen de gemaakte onkosten kon declareren op zijn factuur.

Kutwijf!

Hij volgde haar naar de bar van het restaurant en probeerde het nog goed te maken: 'Ik kan er gewoon niet over praten, sorry. Het brengt me van mijn stuk, het verteert me, het maakt me bang. Radeloos misschien wel.'

'Donder toch op, klootzak!' zei ze nors.

'Ik wil je best een hele nacht beffen en ondertussen vertellen hoe erg ik mijn dochttertje wel niet mis', antwoordde hij luid.

Het meisje dat aan de kassa de rekening stond op te maken verkleurde ervan en wist niet goed waar ze moest kijken.

'Donder op, zei ik toch?' siste Linda terwijl ze haar bankpas in de pinautomaat duwde en haar code begon in te toetsen.

Hij draaide zich om, pakte zijn jack en verliet het restaurant.

Alleen op straat stond hij. Het was bijna zoals het zo langzamerhand ook hoorde. Hoelang was hij al niet alleen, moederziel alleen?

Een half uur later passeerde hij een pinautomaat en wist er warempel nog honderdvijftig euro uit te tappen. Zonder er verder bij na te denken, wandelde hij richting de Haagse hoerenbuurt. Deze avond moest toch iets van een erotische apotheose krijgen. Want inderdaad had hij al een hele avond met een stijve in zijn broek naar de borsten van de betoverende Linda gestaard en had hij in gedachten allang de liefde met haar bedreven.

Een hoer was dan wellicht een schrale troost, maar troost is troost immers...

'Je bent flink toegetakeld, makker', zei de man van middelbare leeftijd, die in het bed lag ter rechterzijde van de fotograaf.

'Ja, drie teringlijertjes die mij beroofden op straat', antwoordde Jeroen.

'Allemaal gajes. Het is één grote kankerzooi in de stad tegenwoordig', zei de man.

'Terwijl ik alleen maar op zoek was naar een stukje troost.'

'Mooi stukkie troost...' antwoordde de man, die uit zijn bed klauterde en Jeroen een doos Celebrations aanreikte.

Jeroen hield niet van dit soort chocolade zoetheid, maar pakte toch 'een lekkernij' uit de doos. Waarom deze man nodeloos kwetsen? Het kon alleen maar radeloosheid tweebrengen...

III De Etage

Daphne was die avond pas tegen acht uur teruggekeerd van een gezamenlijke shopexercitie met haar tweelingzus. Meteen bij binnenkomst viel haar blik op de pasfoto op de salontafel en herinnerde zij zich plots haar voornemen om het ding aan de ongelukkige man van de avond ervoor terug te bezorgen. Nu was het te laat.

Ze ging op haar bankje zitten en klapte haar laptop open. Terwijl ze haar mail van die dag binnenhaalde, schakelde ze over naar haar webbrowser en tikte als zoekterm 'Jeroen Thomassen' in. Deed ze wel vaker bij mensen die ze had ontmoet. Zo kwam je soms onverwachte dingen te weten. Een onvoorstelbare hoeveelheid pagina's werd door de zoekmachine opgehoest. Dat was verrassend. En al snel belandde ze op de site van Jeroen en bekeek zijn fotografische werk. Maar ook tientallen pagina's over zijn op zevenjarige leeftijd verdwenen dochter Lara. Op Youtube vond ze zelfs enkele televisie items gemaakt in de tijd niet lang na haar verdwijning, ruim tien jaar geleden. Het was destijds nogal uitgebreid in het nieuws geweest. De fotograaf was zelfs op eigen initiatief een actie in de grote steden begonnen, door duizenden A3 afbeeldingen van zijn dochter wild op te plakken. Een actie waarvoor hij nota bene was opgepakt en later door de rechter voor werd veroordeeld.

Dit alles was destijds echter geheel aan Daphne's aandacht ontsnapt. Niet zo gek, want ten tijde van de verdwijning was zij zelf pas elf jaar oud.

Ze dook steeds dieper in het verhaal. Het begon haar mateloos te intrigeren. Hoe was het in godsnaam mogelijk dat geen mens destijds een midden op de dag verdwenen meisje ergens had gesignaleerd, dat er geen enkele bruikbare tip bij de politie was binnengekomen? Als de spreekwoordelijke nachtkars was op een gegeven moment het onderzoek uitgegaan en werd enige tijd later, onder luid protest van de gekwelde fotograaf, gesloten. Nooit was er een spoor naar het

meisje Lara gevonden. Ze was gewoon op een dag verdwenen en het onderzoek naar deze verdwijning werd gewoon op zekere dag gestaakt. Definitief.

Ze kon zich de pijn van de fotograaf donders goed voorstellen.

Zelfs wist ze op het web informatie te vinden over Jeroens echtscheiding, zijn vrijwillige opname in een psychiatrische kliniek en een mislukte zelfmoordpoging. Dit waren verhalen afkomstig uit een zogenaamd roddelblad, dus wist ze tegelijkertijd dat ze de informatie met een gezonde dosis argwaan tot zich moest nemen.

Jeroen lag naar het systeemplafond van de ziekenzaal te staren. Als er auto's passeerden buiten, dan was dit in een lichtspel op het plafond te zien. Alsof tongen van licht van de koplampen afkomstig, heel even de donkerte van het plafond likten. Het was bijna half twaalf in de avond en al zijn zaalgenoten sliepen.

Pas uren nadat hij erom gevraagd had, was een verpleegster die avond zijn bezittingen komen brengen. Ze zaten in een transparante plastic zak, die nu aan het voeteneind van zijn bed stond.

De foto van Lara ontbrak. Het was de enige foto waar hij waarde aan hechtte. Zelf had hij honderdduizenden foto's gemaakt. Ze konden hem allemaal gestolen worden. Deze foto was heilig,- en hij was gemaakt door een automaat op een station nota bene.

Hij ging voorzichtig overeind zitten en staarde in het rond. Langer blijven in dit ziekenhuis, zag hij niet zitten. Pijn lijden kon hij net zo goed alleen thuis, zonder een Celebrations vretende rechter buurman en een snurkende bejaarde in het bed recht tegenover het zijne. Voorzichtig trok hij het infuus uit zijn rechterarm. De naald in zijn ader en het plastic stopje bleven aan zijn arm vastzitten. Nog een geluk dat hij het een verpleegster eerder die dag had zien doen bij de bejaarde man in het bed tegenover hem. Anders had hij het met naald en al uit zijn arm gerukt. Wat hoogstwaarschijnlijk een bloederig tafereel tot gevolg had gehad. Met zijn gebroken

rechterarm het infuus uit zijn linkerarm verwijderen, ging nog net even iets moeizamer.

(Licht! Plotseling licht. Het doet altijd pijn aan mijn ogen. Soms zo'n heftige pijn, dat het mij duizelt. Ik weet dat hij dan weer komt. Hij komt broden brengen, potten pindakaas, fruit, melk en frisdranken. Ook schone lakens. Ik weet dat dan die deur weer opengaat. Dat hij mij bedreigt met een mes of een ander gevaarlijk wapen. Dat ik mij moet uitkleden en mijzelf moet vastketenen aan de spijlen van mijn bed.

En als ik daar dan lig, hulpeloos en niet in staat mij te verzetten, dan gaat hij zitten op het bed en begint te informeren hoe ik de afgelopen dagen beleefd heb. Geen idee meestal wat ik daarop moet antwoorden. Maar als ik begin te klagen of zeg dat mijn dagen in gevangenschap saai zijn en dat ik ongelukkig ben, dan ben ik in zijn ogen ondankbaar. Dan gaat hij, zo weet ik inmiddels, mij pijn doen. Dus ik verzin een verhaal, zeg dat ik hem dankbaar ben voor de spullen die hij heeft gebracht en probeer zoveel mogelijk te lachen.

Lachen helpt. Als ik maar voldoende lach en net doe of ik hem dankbaar ben, dan zijn er bezoekdagen bij dat hij mij met geen vinger aanraakt. Echt met geen vinger.

Maar er zijn ook dagen dat het lachen geen enkel effect heeft. Dan voel ik zijn vadsige en vlezige vingers overal over mijn lichaam, dan drukt hij zijn tong in mijn mond en tussen mijn dijen. Dan dringt hij in mij binnen. Ik walg van hem en wil het liefste een eind aan mijn leven maken.

Toen ik nog jonger was en nog maar net in deze ondergrondse etage zat opgesloten, dacht ik dat het allemaal mijn eigen schuld was. Ja, ik heb gedacht dat ik ziek was en dat hij mij hielp om beter te worden. Ik heb zelfs gedacht dat mijn ouders van mijn opsluiting wisten, dat ik moest boeten voor een fout die ik gemaakt had.

Op een dag bracht hij een radio voor me mee. Tijdens zijn bezoek daarvoor was ik erg lief en gewillig geweest en had ik vooral veel om hem gelachen. De radio was mijn beloning. Ik was een jaar of tien toen. Pas drie jaar na mijn verblijf in de

etage hoorde ik voor het eerst weer een andere stem dan de zijne, hoorde ik weer muziek.

Uiteindelijk verwierf ik rond mijn dertiende een televisie. Nu kon ik ook weer andere mensen zien. Ik zag dat er meer gekken waren zoals hij. Ik begreep opeens dat het dus niet mijn eigen schuld was...)

Door een nooduitgang had hij, strompelend, het ziekenhuis verlaten. Door niemand gezien. Een voordeel van de bezuinigingen op de personele bezetting in de zorg. Zo'n ziekenhuis werd 's nachts bijna niet door professionals bevolkt.

Hij liep direct door in de richting van zijn studio, die op zo'n vier kilometer van het ziekenhuis gelegen was, in het zeeheldenkwartier. Nog een geluk dat het tuig zijn sleutelbos gewoon in zijn zak had laten zitten.

Hij was weer thuis, eindelijk. Zijn studio was sinds de echtscheiding met Marianne zijn verblijfplaats geworden. Hij sliep in een bed in de aangrenzende visagieruimte, eigenlijk ooit bedoeld om modellen eventueel te laten overnachten. Dat scheelde hem dan hotelkosten voor die dames. Maar de laatste keer dat er een model in zijn studio was geweest, moest inmiddels meer dan zeven jaar geleden zijn.

Alex stond in zijn badjas voor het raam van zijn appartement aan De Plaats. Hij kon niet slapen, de afgelopen dagen waren hectisch geweest. Bij het standbeeld van Johan de Witt stond een groep jongeren luidruchtig te doen. Mooie jonge mensen, met nog een heel leven in het vooruitzicht, bedacht de vijftigjarige staatssecretaris. Hij stak een sigaret op en nipte van een goed glas whisky.

Sinds enkele dagen was hij demissionair staatssecretaris. Het kabinet onder leiding van een slappe lul van een liberale premier was enkele dagen daarvoor gevallen. Nog maar een half jaar daarvoor had hij zijn rustige baan als burgemeester van een middelgrote stad in de provincie verruild voor het avontuur van het Haagse pluche. De voorzitter van zijn

christelijke partij was hem persoonlijk op zijn Gemeentehuis komen overreden. De partij had een gewichtig persoon als hij in de regeringsploeg nodig. Gewichtig kon zowel letterlijk als figuurlijk genomen worden in zijn geval.

Alex, dol op macht en invloed, had net gedaan of hij er eigenlijk niet op zat te wachten en had een dag of twee bedenktijd gevraagd. Maar de partijvoorzitter was nog niet koud uit zijn ambtkamer vertrokken of hij balde zijn vuist triomfantelijk en maakte vanaf zijn bureaustoel een tamelijk bizar soort van vreugdesprong. Hierdoor kwam hij nogal ongelukkig met zijn veel te dikke buik op de rand van zijn ebbenhouten bureau terecht. Het teveel aan vet voorkwam dat hij een rib brak, want als een soort skippybal veerde hij terug richting zijn bureaustoel. Maar in een poging zich alsnog staande te houden, greep hij met zijn rechterhand de bureaustoel vast, die onder zijn gigantische gewicht natuurlijk onder hem begon weg te rijden. Zo belandde hij alsnog met een smak op de marmeren vloer van zijn kantoor en brak daarbij zijn linkerpols.

Tijdens het voorstellen van het nieuwe kabinet op het bordes van de koningin, was de linker onderarm van Alex in het gips gegoten en hing bewegingloos in een mitella op zijn dikke buik.

Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken was hij geworden. Een post waarbij hij aanvankelijk geen flauw benul had van wat hij zich ervan moest voorstellen. Maar zo waren er wel meer personen in het kabinet die als zombies door hun ministeries rondliepen en geen idee hadden waar het allemaal over ging. In wezen de normaalste zaak van de wereld in Den Haag.

Nog drie maanden kon hij van het staatssecretarisschap genieten. Eerder die dag had het demissionaire kabinet een stemdatum bepaald. Hij wist nu al dat men hem niet nogmaals zou vragen tot een kabinet toe te treden. Daarvoor waren zijn politieke uitgljertjes net iets te groot in getal geweest. Al maanden had hij geen contact meer met de partijtop. De voorzitter, op wiens voorspraak hij was gehaald, was trouwens gewipt en vervangen door een jongedame van begin dertig. Ze had hem deze avond voor het eerst een SMS

gestuurd. Er was een crisisvergadering belegd op het partijkantoor: *'Hallo Alex, vanavond vergadering over onze opstelling richting de media. Kom je ook? Groetjes, Petra.'*

Alex met dubbel L. zou ze dat bewust hebben getikt omdat ze hem een dubbelgrote lul vond misschien? Hij had niet gereageerd, de hele fucking partij kon hem inmiddels wel gestolen worden.

Over neuken gesproken. Daar had hij nu een bijna niet te weerstane behoefte aan. Te lang had hij met zijn neus in allerlei onleesbare dossiers gezeten de afgelopen tijd. Hij had al weken geen vrouwenlichaam tegen het zijne gevoeld.

Hij had zijn iPhone van de salontafel gegrist en tikte grijnzend een bericht naar Petra terug: *'Hallo Petra, de vergadering is inmiddels voorbij denk ik. Ik ben niet gekomen. Maar als je vannacht nog wilt meeten, dan zorg ik dat jij lekker komt...'*

Hij kraaide het uit van plezier nadat hij het SMS bericht had verzonden. Die preutse trut uit de Betuwe zou zich waarschijnlijk helemaal de pleuris schrikken van dit SMS-je van haar staatssecretaris. Wat een humor, heerlijk. Het interesseerde hem niet meer. Ze zou hier zeker geen ruchtbaarheid aan geven, de partij stond na vele akkefietjes al historisch laag in alle peilingen.

Zowaar een antwoord terug van de voorzitter: *'Je doet je reputatie in elk geval eer aan. Ben er in een kwartiertje... xxx Petra.'*

IV De Lijsttrekker

Daphne was die ochtend onverrichter zake van ziekenhuis Westeinde teruggekeerd. De fotograaf had blijkbaar zonder een woord met zijn behandelend arts te wisselen, het ziekenhuis in allerijl verlaten. Echt veel meer had de dame aan de informatiebalie niet aan haar willen prijsgeven. Ze was weer thuis en surfte wederom naar de site van de fotograaf. Ze vond het adres van de studio en schreef het op een envelop. Terwijl ze de foto in de envelop stopte en met haar tong langs de plakrand likte, bedacht ze dat het misschien toch veel vriendelijker was om de foto persoonlijk terug te bezorgen. Bovendien intrigeerde de persoon van Jeroen Thomassen haar inmiddels bovenmatig. Nu ze zoveel over hem te weten was gekomen, was het net of ze hem persoonlijk kende. Ze was met zijn verhaal begaan en vond het feit dat hij op straat was gemolesteerd opeens nog een stukje triester.

Terwijl ze de envelop in haar handtas stopte, belde haar tweelingzus Ino.

'Hoi liefje, mis je me na een dag al?' beantwoordde ze vrolijk de oproep.

'Altijd. Dat weet je toch?', zei Ino lachend. 'Maar nee, er schoot mij plotseling iets te binnen...'

Daphne ging er maar even bij zitten. Haar zus kon lang van stof zijn. En ze sprak op een toon die deed vermoeden dat dit nu ook het geval zou kunnen zijn.

'Herinner jij je de bolle bullebak nog?' vroeg Ino.

'De bolle bullebak? Eeehhh... nee. Is dat een kinderboek of zo?'

'Nee, geen kinderboek, hahahaha. Het is die kerel van de camping, die toen jouw wegwerpcamera kapot heeft staan stampen.'

'Ik weet het weer. Tranen met tuiten heb ik staan huilen.' Ze kreeg de rillingen van de herinnering. Het was dan ook een uitermate vreemd voorval geweest.

'Ja, hij had zijn vaste standplaats op de camping, enigszins afgezonderd van alles en iedereen. Op een dag speelden we verstoppertje en was ik in de buurt van zijn caravan verzeild geraakt. Ik wilde mij verstoppen achter zijn grote landrover. Terwijl ik langs zijn auto liep, zag ik een meisje zitten op de achterbank. Ze sliep. Ik vond het zo'n schattig poppetje om te zien met haar mooie rode krullen en haar gezicht vol sproeten, dat ik haar door de zijruit van het achterportier fotografeerde met die wegwerpcamera's die papa ons voor die vakantie had gegeven.'

'Jaja... ik herinner het me. Wel vaag hoor. Ik heb het denk ik een beetje verdrongen allemaal', antwoordde Daphne, met de telefoon tussen schouder en wang geklemd, zichzelf ondertussen iets fris inschenkend.

'Op dat moment', ging Ino ondertussen verder, 'komt die dikke kerel naar buiten en wordt ontzettend boos op mij. Hij brulde dat ik zijn slapende nichtje met rust moest laten. Hij rende op mij af en zei dat ik de camera aan hem moest geven. Ik rende weg, was hartstikke bang. Die vent holde hijgend achter mij aan. Ik verborg me achter wat struiken, maar op dat moment kom jij net aangelopen, zoekend naar mij. Verstoppertje, weet je wel? Jij loopt in exact hetzelfde jurkje met exact dezelfde wegwerpcamera in je hand. Met andere woorden: de bullebak denkt dat jij mij bent.'

Daphne zuchtte: 'Tja, die zak grist die camera uit mijn hand en stampt hem met zijn grote wandelaarschoenen helemaal aan gruzelementen. Fijn dat het je allemaal te binnen schoot. Maar waar wil je naartoe, lieverd?'

'Dat nichtje van de bullebak, met die sproetjes en dat krullende haar... Dat slapende meisje in zijn auto, dat is hetzelfde meisje als dat kind op die pasfoto van jou. Daar kende ik haar dus van.'

'Weet je het zeker?' vroeg Daphne, die de koude rillingen kreeg.

'Nou ja, wat is zeker? Bijna zeker', hoorde ze Ino zeggen.

Razendsnel begon Daphne in haar hoofd te rekenen. Welk jaar was het dat ze met het gezin op de Limburgse camping stonden en het incident met de camera plaatsvond? Ze kwam er zo snel niet uit.